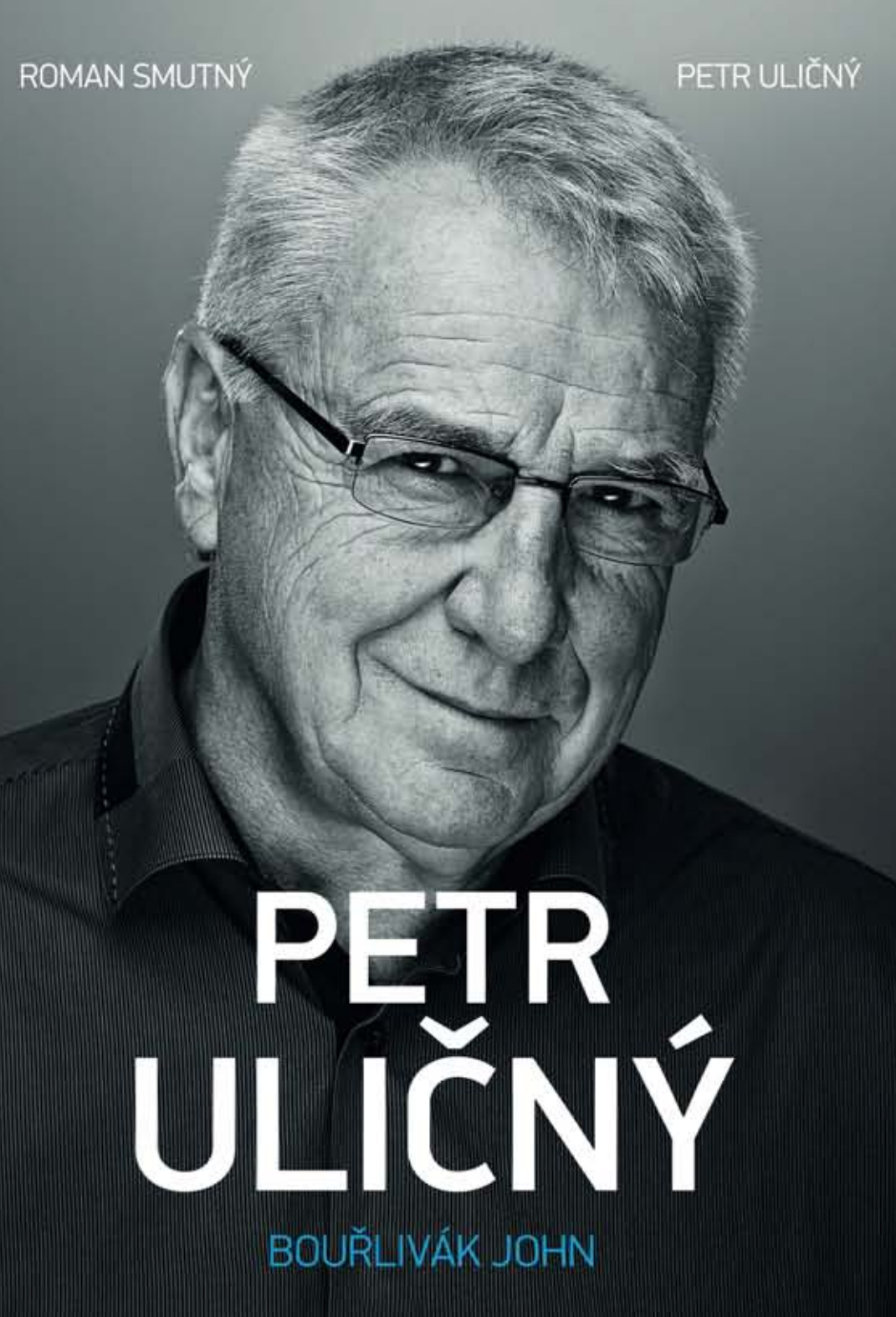

ROMAN SMUTNÝ

PETR ULIČNÝ

A black and white close-up portrait of an older man with grey hair and glasses, looking slightly to the side with a faint smile. He is wearing a dark, collared shirt. The background is a plain, light grey.

PETR ULIČNÝ

BOUŘLIVÁK JOHN

ROMAN SMUTNÝ

PETR ULIČNÝ

PETR ULIČNÝ

BOUŘLIVÁK JOHN

Cover Photo © Lukáš Navara, 2015
© Roman Smutný, 2015
© Petr Uličný, 2015
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-091-5

Obsah

Úvod	9
1. HS KROMĚŘÍŽ [1962–1969]	13
2. SPARTA PRAHA [1969–1972]	23
O JOHNOVI: Alena Uličná	31
3. ŠKODA PLZEŇ [1972–1977]	39
4. SIGMA OLOMOUČ [1977–1982]	55
O JOHNOVI: Karel Brückner	69
5. SIGMA HRANICE, US UNIČOV, SIGMA OLOMOUČ B [1983–1986]	75

6. SIGMA OLOMOUČ [1986–1988]	79
O JOHNOVI: Jaromír Gajda	91
7. BANÍK HAVÍŘOV [1989–1990]	99
O JOHNOVI: Pavel Vrba	105
8. SVIT ZLÍN [1990–1994]	111
O JOHNOVI: Pavel Hoftych	120
9. BOBY BRNO [1994–1996]	127
10. BANÍK OSTRAVA [1996–1997]	135
O JOHNOVI: Richard Šíma	145
11. VIKTORIA PLZEŇ [1997–1999]	151
12. VIKTORIA ŽIŽKOV [1999]	159
O JOHNOVI: Pavel Polášek	166
13. SFC OPAVA [2000]	177
14. SK HRADEC KRÁLOVÉ [2000–2002]	181
O JOHNOVI: Petr Švancara	190

15. SK SIGMA OLOMOUC [2003–2006]	193
O JOHNOVI: Karel Trnečka	215
16. FC TESCO MA ZLÍN [2006]	223
O JOHNOVI: Petr Červenka	228
17. MFK RUŽOMBEROK [2007]	233
18. 1. FC BRNO [2007–2008]	243
O JOHNOVI: Karel Jarůšek	260
19. HFK OLOMOUC [2009–2011]	263
20. SK SIGMA OLOMOUC [2012]	269
O JOHNOVI: Oldřich Novotný	288
21. Pane Uličný, povězte něco o...	293
Závěr	316
Stručný životopis Petra Uličného	318

Úvod

Každý kluk potřebuje mužský vzor. Člověka, od kterého se naučí vše podstatné pro svůj život, muže, se kterým se může ztotožnit, aby se později vůči němu vyhranil, stal se svébytnou osobností, ale o to víc se k němu s důvěrou a láskou mohl vracet. Muže, který jej vychová, dá mu pocit bezpečí, provede jej dětstvím a s vírou, že udělal vše, co mohl, jej propustí do dospělosti, aby zase on mohl to všechno, co se od něj naučil, předávat dál.

Mým vzorem byl a je můj dědeček. Pár let po jeho odchodu z tohoto světa jsem si v novinách přečetl rozhovor s Petrem Uličným. Mezi řádky jsem vycítil jeho charisma, dobrou povahu, pracovitost, poctivost, ale i správnou míru tvrdosti. Zaujal mě. Ač rodák z Olomouce, na zápasy Sigmy jsem vlastně začal chodit kvůli němu. Při utkáních jsem sedával těsně za střídačkou domácích a sledoval, jak ze sebe vydává všechnu sílu a energii pro své mužstvo, aniž by si nějakou nechal pro sebe. Strhla mě jeho opravdovost

a intenzita. Stal se mým vzorem. Jeho fotky jsem měl nad svým psacím stolem a v zásuvce stolu jsem měl šanon s výstřižky jeho novinových rozhovorů. Když mi bylo nejhůř, listoval jsem jimi a čerpal z nich sílu a inspiraci, jakou mi, tehdy sedmnáctiletému klukovi, nikdo jiný nebyl schopen dát.

Když Petr Uličný odešel v roce 2006 z Olomouce do Zlína, jezdil jsem co čtrnáct dní svým dosluhujícím favoritem fandit na zlínskou Letnou. Vetřel jsem se do útrob stadionu, a když jsem si se svým idolem mohl podat ruku, bral jsem to jako odměnu. Když jsem 2. května 2012 viděl, jak se Sigma Olomouc raduje z vítězství v Českém poháru a s ní i dojatý Petr Uličný, který poprvé v kariéře – a v jejím samotném závěru – vyhrál svou vůbec první trofej, taky mně vyhrkly do očí slzy. Ten nahoře dopřál po mnoha peripetiích Petru Uličnému krásný zážitek, jaký mají čest zažít jen ti nejlepší z nás.

Tehdy jsem poprvé pana Uličného oslovil s tím, že bych o něm chtěl napsat knihu. Odmítl mě stejně jako ještě mnohokrát. Musel jsem počkat dva roky, než se objevil David Holly, kterému se jej podařilo přesvědčit. Tímto Davidovi ještě jednou děkuji.

Knihla začala vznikat v létě 2014 a před Vánocemi téhož roku byla hotová. Byla jako vymodlené dítě. Na začátku jsem panu Uličnému vyložil svou představu. Knihu, tak jak ji máte nyní před sebou, jsem chtěl sestavit nejen ze svých vlastních rozhovorů s Petrem Uličným, ale i z rozhovorů s jeho kolegy, přáteli, rodinou. Na samý závěr jsem chtěl dát prostor opět panu Uličnému, aby mohl vyprávět o různých tématech, která jsou mu blízká a jsou pro něj podstatná. Pan Uličný souhlasil a práce mohla začít.

Kniha vznikla v rekordním čase, a to především proto, že ji pan Uličný od počátku bral nesmírně vážně. Neodřekl jedinou schůzku. K jejímu zrodu přistupoval velmi starostlivě a poctivě. Na čem jsme se domluvili, to platilo. Scházeli jsme se u Uličných doma a tyto schůzky byly pro mne vždy vyvrcholením celého týdne. Z jejich bytu jsem si odnášel nejen zhruba hodinovou nahrávku na diktafonu, ale i něco mnohem důležitějšího. Dobrou náladu, která při našich schůzkách vždy panovala, nějakou tu historku, ale hlavně spoustu osobité životní filozofie a moudrosti.

Spolu s koncem roku 2014 přišla také naše poslední schůzka nad rukopisem knihy. Bylo mi to líto a zároveň už tehdy bylo jasné, že mi pravidelné návštěvy u Uličných doma budou scházet. Už jsem byl na odchodu, když vtom mě pan Uličný zadržel s tím, že si ještě na něco vzpomněl a že mi přehraje videokazetu, na které zpívá s Pavlem Bobkem. Když začali pánové Bobek a Uličný zpívat písničku *Ved' mě dál, cesto má*, byla v tom cítit krásná symbolika. Právě teď, kdy naše společná „literární“ pouť končí, mě tady skrze starý záznam pan Uličný s panem Bobkem vybízejí k další cestě. Také mi běželo hlavou, jak je život krásný, jak když si něco opravdu a naplno přejete, tak se to může vyplnit. Přál jsem si v duchu, aby Petra Uličného i mě vedly naše cesty dál a aby nás bezpečně a ve zdraví dovedly přesně k těm událostem a lidem, se kterými máme předurčeno se sejít. Totéž bych chtěl popřát i všem čtenářům, kteří otvírají tuto knihu.

Roman Smutný

1.

HS KROMĚŘÍŽ [1962–1969]

Narodil jsem se 11. února 1950 v Uničově, ale hned za půl roku jsme se přestěhovali, protože tátu převedeli do Kroměříže. Proto se považuji za velkého kroměřížského patriota, dodnes tam mám maminku a sestru Majku. Dokonce jsem vloni od paní starostky Daniely Hebnarové dostal stříbrnou medaili za propagaci Kroměříže v oblasti sportu. Považuji se za Kroměřížáka, přestože jsem se narodil v Uničově. Kromě toho samozřejmě miluji město Olomouc, kde žiji už od roku 1977, ale v Kroměříži jsem prožil celé dětství až do devatenácti let, kdy jsem odešel do Sparty. Tatínek byl vojákem z povolání a později vystřídal i jiná zaměstnání. Maminka byla prodavačkou a později se stala velice známou vedoucí samoobsluhy, kde na ni dodnes vzpomínají. Maminka má dnes osmaosmdesát roků a já za ní jezdím jednou týdně. Bydlí u sestry Majky, která se o ni velmi pečlivě stará.

Se sestrou jsme oba vystudovali střední veterinární školu. Jenže já jsem tu školu dělal jen proto, že jsem potřeboval maturitu, a v Kroměříži byl jenom gympl a právě zmiňovaná veterina. Gympl bych neudělal, protože tam byla matematika a fyzika a na veterině už od druhého ročníku tyto předměty nebyly. Věděl jsem, že když tu maturitu udělám, půjdu studovat fakultu tělesné výchovy a sportu v Praze.

Měl jste už jako dítě vztah ke zvířatům?

Obrovský! Maminka s tátou měli odjakživa doma dvě tři kočky, dva psy a tak dál. Zvířata milovali, i když jsme bydleli v činžáku.

S rodiči a sestrou Majkou

Jaké jste byl dítě?

Dítě jsem byl hodně vztekavé. Teď mi to připomíná můj vnuk Tomášek, který když něco nevyhraje, začne se okamžitě vztekat. Já jsem se několikrát na protest vyválel v kaluži. Táta byl ale tvrdej, takže mě vždycky usměrnil.

Ve škole jsem nebyl nijak šikovný, jedničky jsem nosil akorát ze zpěvu, což mi zůstalo dodnes, a potom ještě z tělesné výchovy. Ještě mě bavil zeměpis a dějepis. V předmětech, jako byla čeština

S rodiči

a matematika, jsem se ale trápil. Proto jsem se taky rozhodl ne pro gymnázium, ale pro veterinu, protože jako odborná škola má tyto předměty jen v prvním ročníku. Čeština tam samozřejmě je, z té se i maturuje, ale jen literatura, což mě bavilo.

Měl jste i jiné koníčky, nebo pro vás existoval pouze sport?

Jenom sport. My jsme bydleli v Kolárově ulici u kostelíčku a tam

S maminkou a sestrou Majkou

všechny děti ze sídliště hrávaly fotbal na silnici. Aut tehdy bylo málo, snad jich projelo tak maximálně pět. Na silnici se daly kostky a hrálo se. U kostelíčku se hrál bandy hokej nebo se házelo koulí nebo diskem. Lední hokej jsem se neměl kde naučit, protože v Kroměříži zimní stadion nebyl. V zimě se tam hrával hokej pouze tak, že se někam nastříkala voda a nechala se zmrznout. Ovšem pozor, když jsem později na fakultě dělal u pana Bukače zkoušku z hokeje, tak jsem ji udělal na dvojku! Pochválil mě, že sice bruslení nemám nic moc, ale jinak že rukama hraju výborně a dávám do toho super myšlenky.

V kolika letech jste začal s fotbalem?

V roce dvaasedesát, tedy ve dvanácti. V té době už jsem měl v Kroměříži za sebou velké úspěchy v atletice. Dodnes říkají, že držím rekord ze šedesátého druhého roku, teď už jen nevím, jestli to bylo v běhu na padesát nebo na šedesát metrů. Byl jsem tedy především atlet. V roce 1964 jsem na mistrovství Československa v Berouně skončil na druhém místě ve skoku o tyči. V šedesátém šestém jsem byl ve svých šestnácti letech druhý v Československu v osmiboji, což byl obrovský úspěch! Tehdejší osmiboj, to je vlastně dnešní desetiboj.

Táta byl voják, přísný voják, chtěl, abych hrál fotbal. Maminka byla zase pro atletiku. Kolem čtrnácti let jsem začal pořádně hrát fotbal, ale současně jsem stále dělal atletiku. V sedmašedesátém roce jsem s atletikou skončil a začal jsem se věnovat pouze fotbalu. O rok později, v roce 1968, jsem už jako kapitán dorostenců

1.
HS KROMĚŘÍŽ [1962–1969]

V Kroměříži v roce 1962 [dole první zprava]

v Kroměříži zažil historický postup do první ligy dorostu. Chvilí jsem tam ještě hrál, ale krátce nato mě přeřadili do A týmu k mužům. Za ně jsem odehrál asi šest zápasů, protože to už byl říjen 1969, nastoupil jsem do Prahy na vysokou školu a současně odešel do Sparty.

Vzal si mě tam tehdy Milan Navara, tehdejší trenér Sparty, který byl i proděkanem na fakultě tělesné výchovy a sportu, kde jsem studoval. Už v Kroměříži mě sledoval a přímo do Sparty mě koupil pan Vrána, manžel Aleny Ladové, což byla dcera malíře Josefa Lady.

Po utkání a postup do dorostenecké ligy v roce 1968 [nahore druhý zprava]

Jaký post jste hrával?

V Kroměříži jednoznačně útočníka. Od začátku. Dnes, když přijedu do Kroměříže, třeba když jsem měl oslavu svých šedesátin, rád dávám k lepšímu takovou řeč. Totiž já jsem z tehdejšího mužstva jediný, kdo se dostal do Sparty. Ostatní zůstali v Kroměříži a fotbalově se až tak daleko nedostali. Vždycky se postavím, lidí je tam jak sviňa, a řeknu: „Přátelé, jsem velmi šťastný, že jsem se s vámi zase setkal, mám vás všechny rád, strašně si vážím Kroměříže, kterou miluju, jsem kroměřížský patriot a myslím si, že v tom šedesátém devátém, když jsem šel do Sparty, jsem měl obrovské štěstí, protože si nemyslím, že bych byl nejlepší fotbalista, to v žádném případě. Tady byli daleko lepší fotbalisti, kteří se tam nedostali,

protože měli smůlu. Myslím si, že jsem tady byl až tak šestým fotbalistou.“ A vtom se ozve zezadu Tibor Budko, který hrával stopera: „Jdi do prdele, tys byl až dvanácté!“ (*směje se*) Mně se to líbí. Byl jsem dvanáctým fotbalistou, ale přesto jsem šel do Sparty! Dnes už si mě váží, i díky mé trenérské kariéře, ale tehdy mě brali tak, že jsem měl štěstí v tom, že jsem šel studovat. Oni se takto do ligy dostat nemohli.

Na samotném začátku byl někdo, kdo vás k fotbalu přivedl, nebo jste si cestu k němu našel sám?

Sám. Jen proto, že mě to bavilo. A potom táta, který chtěl, abych hrál fotbal. Hanácká Slavia Kroměříž měla nějakou tradici. Vyba-vuje se mi krásná vzpomínka z doby, kdy jsem dělal veterinární školu. Ředitel mi dal často příkaz (*napodobuje jeho drsný, takřka generálsky znějící hlas*): „Uličný, odpoledne na hřišti u nás!“ Já mu říkám, že mám trénink. „Ne! Tady budeš! Hrajeme učitelský sbor proti 2. A.“ Pozor, já jsem musel hrát se všema kantorama, přihrát jim, třeba řediteli, a on dal gól do prázdné branky. „Tak ty tu maturitu uděláš!“ Řval na mě. Když jsem maturoval, už jsem věděl, že půjdu do Prahy na fakultu a do Sparty. Učitelé to taky věděli. Ptali se mě, kolik má kráva za rok telat. Samozřejmě že kráva má jenom jedno. Jenže já jim řekl, že deset! Takže mě vyhodili z předmětu, který se jmenoval hygiena chovu hospodářských zvířat. Zpanika-řil jsem, až se mi sevřelo hrdlo. Naštěstí profesori, kteří mě znali, přesvědčovali předsedu maturitní komise: „Petr Uličný se tím živit nebude. Jde do Prahy na fakultu a do Sparty.“ Nakonec jsem tedy

maturitu udělal, což byl jeden z nejkrásnějších okamžiků. Krátce předtím jeden z kantorů, češtinář Karel Vystrčil, kterého mám dodnes rád, vyšel na dvůr a hecoval mě: „Peťo! Teď hraješ v Chile! Mistrovství světa! Soustřed' se! Hraješ prodloužení!“ (*směje se*) Dali mi tři otázky a předseda prohlásil: „S tím Uličným si udělejte, co chcete.“ To bylo dobrý.

Vy jste ale na škole musel i operovat, je to tak?

Operovali jsme koně, Achillovu šlachu. Operovala se taky kráva, říkalo se tomu trokanování. Ovšem v tom byli dobří mí spolužáci z okolních vesnic, já jsem jen přihlížel. Neuměl jsem to. „Uličný, běžte pro krávu,“ zavolali na mě. Jenže než jsem ji chytil za ry-pák, trvalo mi to tak dlouho, až museli volat: „Běžte pro toho Ulič-nýho.“

Jak se vám podařilo dostat se z Kroměříže rovnou do Sparty? A byl za tím pan Navara?

Bylo to na základě dopisu, který na Spartu napsalo pár přátel mého táty, na jejichž jména už si nevzpomínám. Napsali, že v Kroměříži je talentovaný dorostenec, a oni se na mě přijeli podívat. Otec byl tvrděj a začal na mě řvát: „Začni žonglovat! Ukaž jim, že to umíš!“ Ten by mi dal po tlamě i v devatenácti. Tak se to tehdy upeklo, potom jsme s tátou jeli na Spartu, kde si mě vyzkoušeli znovu, to už bylo v létě 1969, hned po maturitě. V té době jsem ovládal téměř všechny sporty, včetně boxu. Když mi bylo kolem dvanácti, trénoval jsem v Dukle Kroměříž, kde tehdy byli boxeři,

kteří později tvořili Duklu Olomouc, například Lexa Bögi. Pro mě byl ale na prvním místě fotbal a atletika. Atletické hřiště jsem měl hned naproti baráku. Bylo tam hřiště, kde se dělaly tzv. atletické středy. Později jsem to všechno využil ve Spartě, kde byl Tonda Kramerius, slavný brankář, který měl asi sto kilo. Jednou na tréninku jsem uviděl atletické koule a říkám: „Tondo, že tě porazím v hodu koulí!“ Všichni se začali smát, ale já jsem ji chytil za prsty a nazdar. Takže i ve Spartě jsem atletiku mohl využít, ale nejen tam, hodila se mi i ve škole. V osmadvaceti na fakultě tělesné výchovy a sportu, kterou jsem studoval rekordních jedenáct roků, jsem dělal desetiboj. Udělal jsem si v něm první výkonnostní třídu tím, že jsem dosáhl víc než 6 000 bodů, a zaběhl jsem tam čtyřstovku za padesát jedna a půl, což je famózní čas. Taky jsem se tím celý život chlubil, i před hráči, kteří tomu nevěřili.

Ještě v Kroměříži jste ale stačil poznat svou manželku, je to tak?

Ano, to bylo rovněž v roce 1969. V lednu. V Kroměříži byla pedagogická škola, kterou moje nynější žena Alča studovala, a říkalo se, že tam jsou nejkrásnější holky. Okamžitě jsem se do ní zamiloval. Jí se ale líbili jiní kluci. Jednou jsem na kroměřížském náměstí pořád chodil proti ní, abychom se střetli očima. A tak jsem šel, prošel jsem a nic. Šel jsem druhé kolečko a zas hovno. Tak jsem jí poklepal na rameno a říkám: „Poslouché, kocóre, chceš se mnó chodit?“ Ona se na mě podívala jako na blbce, ale začali jsme spolu chodit. Dva roky nato jsme se vzali a jsme spolu už čtyřicet pět roků.

S budoucí manželkou Alenou při návštěvě Prahy v roce 1969

Moje žena má aprobaci učitelství pro mateřské školy. Nejprve pracovala ve vesnicích okolo Prostějova, odkud pochází, a později, když jsme se přestěhovali do Olomouce, dlouhou dobu pracovala na Nedvědce (ZŠ a MŠ Nedvědova – pozn. aut.). Vždycky je šťastná, když ji někteří čtyřicátníci osloví na ulici a poznají ji. To je příjemný pocit, asi jako pro trenéra, když se k němu hlásí nějaký fotbalista.

2. SPARTA PRAHA [1969–1972]

Jak už jsem říkal, do Sparty Praha vedla moje cesta přes dopis tátových kamarádů, kteří jej napsali na vedení, a to se na mě přijelo do Kroměříže podívat. Důležitá byla taky postava trenéra Milana Navary, který současně vyučoval na fakultě tělesné výchovy a sportu. Přišel jsem v rozehrané sezoně a začal hrát za béčko druhé ligy. Hrávali jsme proti Třinci, tehdy ještě druholigové Zbrojovce Brno nebo třeba proti Bardějovu. Odehrál jsem šest zápasů ve druhé lize a v létě 1970 přišel k áčku trenér Kolský, který si mě vzal do kádru.

Jak velký to pro vás byl skok, přestoupit z Kroměříže rovnou do Sparty, která navíc v roce 1969 otevírala zrekonstruovaný stadion?

To byla pohádka. Na každý zápas chodilo třicet tisíc diváků. Finančními podmínkami jsem vstoupil do úplně jiného světa. Nejprve

Petr Uličný ze Sparty a Ján Geleta z Dukly Praha

jsem byl student a později, když jsem studium přerušil, jsem nastoupil do ČKD a dostával jsem normální plat. Za vyhraný zápas se tehdy dostávalo tisíc korun, Sparta klub, vedený hercem panem Voskou, nám všem, tedy i náhradníkům, dával dalších tisíc korun, takže výplata kolikrát dělala pět i šest tisíc korun, což tehdy měl tak akorát nějaký politik nebo generální ředitel. Pro srovnání, v Kroměříži bývalo za vyhraný zápas doma čtyřicet korun, za výhru venku osmdesát. Na druhou stranu, když jsem tehdy vzal manželku u nás v Kroměříži na Hanou nebo na Central, za těch osmdesát korun jsi měl dvě večeře, šampáňo a nevím co všechno, a ještě

ti zůstalo. Taky ale byly jiné ceny. Třeba smaženéj sýr za pět čtyřicet. Na Strahově jsem bydlel na pokoji s pozdějším trenérem Petrem Žemlíkem nebo s Erichem Cviertnou, který zrovna nedávno zemřel. S nimi jsem prožíval svůj první rok v Praze, a když jsem se oženil, šli jsme s manželkou bydlet na manželskou kolej.

Praha, to bylo něco úžasného. V roce šedesát devět to ještě bylo docela volné, normalizace se teprve rozjížděla. Spoluhráč Pepa Bouška chodil s Miluškou Voborníkovou a nosil nám lístky na představení Šimka a Grossmanna. Na to dodnes rád vzpomínám. Vždycky říkám, že fotbalisti byli šlechtou komunistů, protože jsme se v té době měli moc dobře. Nechodili jsme do práce, měli jsme peníze, které měl každý, a ještě něco navíc. Fotbalisti i hokejisti se měli v té době velmi dobře, na rozdíl od mnoha jiných sportovců, kteří byli čistě amatérští.

Sparta ale tehdy nebyla tak silná, jako je dnes. V letech 1970 až 1972

skončila postupně šestá, čtvrtá a třetí. Proč tomu podle vás takto bylo?

Tehdy byla lepší slovenská mužstva, jako byl Slovan nebo Spartak Trnava, který hrál v té době svůj slavný zápas s Ajaxem Amsterdam. Nahoře byly i Košice a Sparta byla až za těmito celky. Slovan se Spartakem byly nejsilnějšími týmy i proto, že měly v kádru spoustu reprezentantů, jako například Jozefa Adamce, Karola Dobíáše (Trnava) a mnoho dalších. Dukla Praha byla taky velmi silná. Nehoda, Viktor nebo Gajdůšek, samí super fotbalisti a často i reprezentanti. Sparta se tehdy celým názvem jmenovala ČKD Sparta Praha. Tehdy jsem poprvé zažil poloprofessionalismus, protože

sice jsme coby hráči byli profíci, nechodili jsme do práce, ale papírově jsme byli zaměstnaní v nějaké fabrice. Tak jsem byl například zaměstnán v ČKD jako strojní zámečník.

Jaké tedy bylo na Spartě prostředí? Jací tam byli hráči?

V tehdejší Spartě byl podle mě nejlepším hráčem Pepa Jurkanin, vynikající útočník, který ale brzy skončil. Jinak tam byli hráči jako Vláda Tábořský, Venca Migas, Venca Mašek, reprezentant, který byl i na mistrovství v Chile, Bóža Veselý, Josef Jarabinský, bratři Bouškové, Olda Urban, Ivan Mráz, Venca Vrána, šikovný křídýlko. Nechtěl bych na nikoho zapomenout, ale všichni to byli borci, na které jsem v žádném případě neměl.

Mužstvo Sparty v roce 1970 [Petr Uličný nahoře uprostřed]

Spoluhráči ze Sparty Petr Uličný a Josef Jurkanin

Většinu času ve Spartě jsem byl spíš náhradníkem. Odehrál jsem celkem asi čtyřicet zápasů, ale na základní sestavu jsem neměl, tehdy tam zkrátka byli daleko lepší hráči. Stabilně jsem vlastně začal hrát ligu až od roku 1972 v Plzni. Nicméně trenér Kolský mi tehdy poměrně fandil, a dokonce mě v roce 1971 vzal na památný

turnaj do Brazílie. Opalovali jsme se na Copacabaně a zahráli si proti slavným sestavám jako Vasco da Gama nebo Fluminense. Velkým zážitkem pro mě bylo zahrát si v São Paulu na stadionu Morumbi. Přišlo se na nás podívat deset tisíc diváků, ovšem když mi protihráč nasadil jesle, což bylo potupné samo o sobě, začalo všech deset tisíc diváků bubnovat. Zápasy začínaly v deset hodin večer, což bylo podle časového posunu vlastně ve čtyři hodiny ráno, a já, jak jsem na to nebyl zvyklý, jsem měl během zápasu jiskry před očima. Předtím jsem se se Spartou dostal na soustředění do Francie, takže jsem s ní projel krásná místa, i když co se týče mé pozice v mužstvu, jsem povětšinou spíš střídal. Odehrál jsem ovšem i pár celých zápasů, vzpomínám třeba na derby se Slavií.

Nejlepší zápas jsem zažil v rámci Veletržního poháru proti Athleticu Bilbao, kdy i novináři napsali, že jsem patřil k nejlepším na hřišti. To bylo krásné utkání. Tehdy jsem ještě jako student bydlel na strahovských kolejích a po zápase jsem jel tramvají dvaadvacítkou domů. V ní se mnou jela i spousta fanoušků a slyšel jsem, jak si povídají: „Ten Uličný byl dobrej.“ Mě vůbec nepoznali. Chtěl jsem jim říct: „Kluci, ten Uličný, to jsem já.“ Jenže jsem se neodvážil. Později jsem dostal šanci hrát proti Dundee United, které jsme vyřadili. Ve třetím kole nás potom čekal Leeds United. U nich jsme dostali 6:0. Venca Mašek, obrovská persona, se tehdy za stavu 5:0 o přestávce začal svlékat. „Vašku, co je?“ říká mu trenér Kolský. „Trenére, já tam už nejdu,“ Venca na něj. Tak trenér ukázal, abych se šel rozvíčovat. Za chvíli jsem tam šel já, ale stejně jsme dostali ještě jeden gól a odvezli si debakl 6:0. Leeds měl tehdy hrozně sil-

nej tým, a když nám trenér potom zápas pouštěl na videu, viděl jsem, že jsem se za celý zápas nedotkl balonu. To jsem hrál proti Jackiemu Charltonovi, který mě vždycky tím svým dlouhým nosem klepnul do hlavy, a tím to skončilo. Kolský nám v Brazílii zakazoval opalovat se, ale já jsem stejně běhal po pláži a říkal si v duchu: Slunko, rvi to do mě! To bylo v únoru na moje jednadva-
cáté narozeniny, takže jsem přijel krásně opálený.

Za Spartu jsem bohužel nedal ani jeden ligový gól, takže z tohoto pohledu to nebyla vydařená štace. Dal jsem ale čtyři góly v přáteláku proti Uhelným skladům. Moje manželka za mnou jednou přijela a začali jsme plánovat svatbu. Její maminka jí tehdy totiž řekla: „Když bude Petr v Praze a ty tady někde na vesnici u Prostějova učit v mateřské školce, rozejdete se.“ Přijely za mnou a v jedné hospodě na Václaváku do mě maminka začala hustit, abychom se vzali. Bylo nám oběma jednadvacet let, měli jsme se rádi, tak jsme se nakonec opravdu vzali, přestože jsme nemuseli. V únoru 1971 jsem přijel krásně opálenej ze zájezdu z Brazílie a v dubnu jsme potom na Jiřího, 24. dubna, měli na prostějovské radnici svatbu. Manželka se potom za mnou přistěhovala do Prahy, kde dostala místo v mateřské školce.

Jak jste zvládal skloubit vysokoškolské studium s fotbalem?

V té době jsem studoval ještě řádně a až po přestupu do Plzně jsem přešel na dálkové studium. První rok ve Spartě jsem tedy chodil denně do školy, ale potom už jsem to několikrát přerušil nebo jsem

opakoval ročník. Měl jsem tu výhodu, že jako ligový hráč jsem už v té době dostal individuální studijní plán.

V roce 1972 přišel trenér Tadeáš Kraus, který mě dal vyloženě bokem, takže jsem se rozhodl, že ze Sparty odejdu. Tehdy mě známý trenér Rubáš vzal do Plzně.

O JOHNVI: Alena Uličná

manželka

Paní Uličná, jak vzpomínáte na první setkání se svým mužem?

Co jste si pomyslela ve chvíli, kdy vás docela svérázným způsobem oslovil na kroměřížském náměstí?

V tu chvíli jsem nejspíš jen vytřeštila oči. Na mou citlivější povahu to bylo až moc rychlé seznámení s cizím klukem.

Jaký byl v té době váš muž?

Byl společenský a sportovně založený, dělal atletiku a fotbal. Snažil se mě oblbovat, až jsem se do něj nakonec zamilovala.

Jak vzpomínáte na období před narozením vašeho prvního syna, tedy na roky 1969–1973?

V tuto dobu jsme se pohybovali v Praze a později v Plzni. Praha pro mne byla až příliš velké město. Fotbal mě začal bavit a na

Spartu jsem chodila na každý zápas. V Plzni byla skvělá parta. Všichni fotbalisté i manželky si vzájemně dobře rozuměli, prostě jsme byli mladí.

Za svým tehdy ještě nastávajícím manželem jste přijela do Prahy a potom jste ho následovala na pět let i do Plzně. Bylo pro vás těžké opustit domov a putovat s ním po republice?

Opustit domov mi nedělalo potíže. Pocházím z Prostějova a od patnácti let jsem bydlela na internátu v Kroměříži, kde jsem studovala pedagogickou školu. Nemám problém stěhovat se z města do města, ráda poznávám nové lidi, ale přece jen z Plzně na Moravu, to byla pořádná dálka. V té době ještě dálnice nebyla.

Vztahy se často mění, když přijdou děti, často se liší názory na výchovu. Jak to bylo u vás doma? Byl pan Uličný přísný na své syny tak, jako byl na své hráče? Jaký je otec?

Je to už dávno, ale po narození dětí byl náš vztah ještě pevnější. Výchova ležela většinou na mně. Petr byl milující táta, ale všechn čas mu zabral fotbal, a tak se výchově kluků nemohl tolik věnovat. Dokázal jejich dětským snům naslouchat, ale o tom by vám dnes víc pověděli oni. Přísný na kluky nebyl, protože si uvědomoval, že s nimi tráví málo času.

Nabízí se ještě jedna otázka: Jaký je manžel?

S úsměvem na rtech říkám po tolika letech: vynikající! Bylo by to na delší vyprávění.

Svatba na prostějovské radnici 24. 4. 1971

Jak rychle jste si zvykla na Olomouc v roce 1977, kdy jste sem přišli z Plzně, a jak se vám tu žije?

Protože jsme oba Moraváci, na Olomouc jsme si zvykat nemuseli, dobře se nám tu žije.

Nosil si váš muž své radosti i zármutky z práce domů? Jaký byl doma, když měl úspěchy, a jak jste naopak prožívali neúspěchy a porážky či nucené odchody z klubů?

Petr je trenér, který prožíval radosti i zármutky. Je prostě typ člověka, který je domů nosil, vždy potřeboval problémy ventilovat a rozebírat a vůbec mu nevadilo, že s manželkou. Nucené odchody jsem velmi těžce nesla. Nejtěžší byl sestup do druhé. ligy s Opavou.

Syn Petr slaví dva roky

V devadesátých letech jste dva roky bydleli celá rodina v Brně.

Jak na to období vzpomínáte?

Byla to jedna z nejhezčích etap našeho života, protože jsme byli všichni spolu, až na staršího syna Petra, který začal bydlet sám. Ale vzdálenost Brno–Olomouc nás nerozdělovala.

Jaké pro vás bylo žít a vychovávat syny v Olomouci, když jste měla manžela pryč a když jezdil domů dvakrát nebo jen jednou týdně?

Bylo těžké vychovávat dva syny bez účasti táty. Dnes jsou to dospělí lidé, bohužel to nejsou fotbalisté.

Jak jste prožívala období, když byl váš muž bez angažmá nebo když o něm novináři psali, že to není bodrý Moravák?

Přestože jsem introvert, v té době jsem ho musela držet nad vodou. Petr dobře věděl, že když je na výsluní, tak mne až tak nepotřebuje, ale když padá ke dnu, ví, že mu vždy dokážu pomoci. Tehdy u něj stoupnu v ceně. Když je nejhůř, dokážu zmobilizovat síly a věřit, že se vše v dobré obrátí.

Byla pro vás satisfakce, když manžel dosáhl velkých úspěchů se Sigmou v letech 2003–2006? Vrátil se po dlouhých čtrnácti letech do Olomouce, a to ve velkém stylu!

Petrovi se ten závěr v Sigmě určitě povedl. Vydal ze sebe vše, co za celá léta ve fotbale nasbíral. Největší odměnou pro něj byl dík fanoušků. Někteří na něj vzpomínají dodnes.

A co jste říkala na tu „půlroční brigádu“, jak své poslední angažmá v Sigmě pojmenoval? Ve chvíli, kdy už to sám ani nečekal, vyhrál svou první trofej!

To byl největší úspěch jeho kariéry.

Věříte na osud? Co říkáte na názor, že vyšší vůle vašeho muže odměnila za celoživotní úsilí v hodině H, symbolicky na konci kariéry, tím největším úspěchem?

Byl to osud, ve který věřím, který mu dal sílu tak úspěšně zakončit trenérskou kariéru. Takový konec jsem nečekala.

Petr Uličný:
BOUŘLIVÁK JOHN

Spokojený pár v současnosti

Čeho si na svém muži nejvíce ceníte? Jste na něj hrdá?

To, že je tak ukecaný a já málomluvná. Je to člověk, který rozdává radost po celý rok. Dobrá nálada mu neschází, svůj život žije naplno. Mám ho ráda.

Je něco, co byste mu vytkla?

Jen snad víc sebekontroly nad tím, co udělá. To víte, Vítů Lavička z něj nikdy nebude, ale přesto mají jedno společné, věří v pozitivní energii.

Co máte společného a v čem jste naopak úplně odlišní?

Společné máme dva syny, vnoučata a lásku k nim. Já jsem introvert, Petr extrovert.

Oba působíte dojmem ideálního páru. Klobouk dolů. Je mi ale jasné, že za tím musí být spousta snažení, tolerance, lásky a vůle jít i přes překážky.

Nebo se pletu? Jaký je podle vás recept na celoživotní spokojený vztah?

Toužit po tom, mít někoho, o koho se můžete opřít a kdo vám bude rozumět. Nejsme ideální pár, ale jsme si souzeni. Když je nejhůř, musíte za toho druhého dýchat.

3. **ŠKODA PLZEŇ [1972–1977]**

Po příchodu do Plzně pro mě začala moc krásná pětiletá éra. Hrál jsem stabilně pod trenérem Rubášem nebo později pod Tomášem Pospíchálem a celkově na toto období mé hráčské kariéry vzpomínám asi nejraději. Z mých sto osmdesáti čtyř československých ligových zápasů jsem sto čtyřicet čtyři odehrál v Plzni. Dal jsem tam všech svých osmnáct ligových gólů, což je málo, ale díky bohu za ně, protože ve Spartě jsem nedal ani jeden. Na Plzeň vzpomínám moc rád i proto, že se mi tam v sedmdesátém čtvrtém narodil syn Petr. Bylo to krásné období mého života mezi dvacátým druhým až dvacátým sedmým rokem. Dál jsem studoval i fakultu tělesné výchovy a sportu, v té době už dálkově.

V Plzni jsem poznal celou řadu vynikajících fotbalistů a myslím si, že jsme v lize hráli důstojnou roli. Poznal jsem na vlastní kůži v té době slavnou Třnavu, která porážela téměř kohokoliv. Celkově

Petr Uličný v roce 1972 v dresu Plzně v zápase proti Zbrojovce Brno

se mi zdá, že ta slovenská mužstva byla tehdy o něco lepší než naše. Do Plzně se dodnes rád vracím. V roce 1993 jsem se tam po jednadvaceti letech vrátil jako trenér. Plzeň spolu s Kroměříží, Olomoucí a Brnem patří mezi moje vyvolená města.

Když začneme u trenéra Rubáše, který si vás vyhlédl a přivedl do Plzně, jak na něj vzpomínáte?

Jiří Rubáš byl ročník dvaadvacet. Už bohužel nežije. Vyhlédl si mě na Spartě, protože v Praze bydlel. Vzpomínám na něj dodnes moc rád. Bydleli jsme dokonce v jednom baráku. Měl jsem v té době novou daci, což bylo na tu dobu úžasné auto. Trenér měl malého renaulta a často ho míval pokaženého, takže vždycky přišel za

3.
ŠKODA PLZEŇ [1972–1977]

Za trenéra Rubáše [Petr Uličný dale druhý zprava]

mnou a říkal třeba: „Petře, jedu na chatu. Ty tady můžeš chodit pěšky, tak mně půjčíš auto.“ Tož to bylo něco pro mě. Nechtěl jsem mu to odmítnout, tak jsem mu párkrát auto půjčil, ale byl jsem nešťastný, protože jsem nemohl jezdit. Pepík Čaloun nebo Standa Štrunc si dělali srandu, a když přišel do kabiny, volali na mě: „Johne, táta přišel.“ Smáli se a říkali, že jsem jako jeho syn. Měl mě rád a já jsem pod ním rád hrával, což bylo důležité. Byl jsem tehdy neformálním kapitánem mladých hráčů. Nevím, z čeho to pramenilo. Jestli z mé trochu namistrované povahy, ale hodně jsem si věřil, možná i proto, že jsem věděl, že něco umím. Kapitánem starších hráčů i celého mužstva byl Franta Plass, fenomenální fotbalista, který byl i v reprezentaci.

Petr Uličný:
BOUŘLIVÁK JOHN

S Josefem Čalounem

Trenér Rubáš byl ještě stará škola. Jednou jsme jeli na soustředění na Kvildu, tam, co se filmoval *Král Šumavy*, a on nám tam dal tréninkovou jednotku sto stovek. Museli jsme běhat stokrát sto metrů! V té době jsem pořád studoval sportovní fakultu a říkal jsem si, že to snad ani není možné. Jen si to představ. Uběhneš jednu stovku naplno, potom druhou... No, když jsem uběhl sedmáctou, už jsem nemohl. Čtyřstovka se zase běhávala s vestami, ve kterých byly broky. I proto jsem potom na fakultě možná měl čtyřstovku tak dobrou. Karel Süß, bohužel už taky nebožtík, na to jako jediný uměl vyzrát, protože vestu vždycky natrhnul a broky se vysypaly ven.

Tomáš Pospíchal už byl úplně jiný trenér. Vyznával moderní trendy a i díky nim měl později tak obrovský úspěch s Bohemians. (V sezoně 1982/1983 dovedl Bohemians Praha k titulu – pozn. aut.) Rozdíl mezi nimi byl v tom, že Rubáš bral i to, když si z něj někdo udělal srandu. Jirka Rubáš jednou přišel do kabiny a měl na sobě bílou dederonovou košili. Po tréninku se osprchoval a najednou k němu přišel brankář Pepík Čaloun, který si předtím natřel dlaň černým globinem na boty, a jak byl trenér čistej, tak ho objal a poplácal po zádech se slovy: „Trenéře, vy jste dobrej chlap, my vás máme rádi.“ A on byl rád jak sviňa, oblíknul si tu bílou dederonku a jel domů do Prahy. (*směje se*) Na druhý den přijel, a ne aby to vyšetřoval, ale spíš se smál. „Který dacan mi to udělal?“ pátral v kabině. Nezkazil nikdy žádnou srandu. Kluci mu třeba zasukovali tkaničky u bot a on to musel zubama rozdělovat.

V Plzni už za trenéra Tomáše Pospíchalů [Petr Uličný sedí vedle něj dole druhý zleva]

Trenér Pospíchal byl v tomto ohledu úplně jiný a na nějaké srandičky nebyl. Když mu jednou kluci v tělocvičně vyměnili tenisku za roztrhanou devítku, tak on hned – místo toho, aby se tomu zasmál – začal vyšetřovat, kdo to byl. Metody měl ale úžasné.

V roce 1977 přišel Jarda Dočkal, který byl i na Kypru, a taky to byl velmi moderní trenér.

A jak to bylo s přestupem zpět na Moravu?

Mně po pěti letech v Plzni začalo být po Moravě smutno a hrozně jsem se chtěl vrátit domů. Přišla mi nabídka ze Zbrojovky Brno, kde bych mohl dělat náhradníka Karlu Kroupovi nebo Kacovi Jarůškovi. Dostal bych i byt. S funkcionáři Alfrédem Sezemským

a Karlem Nepalou jsme to už měli skoro domluvené, jenže Tomáš Pospíchal to ještě před svým odchodem do Bohemky zatrl s tím, že do první ligy mě v žádném případě nepustí, maximálně do druhé. Proto jsem se spojil s pány Prejzou a Otou Spáčillem z Olomouce. V sedmadvaceti letech jsem řekl novému trenérovi Dočkalovi: „Trenéře, mě už ta liga nebaví, chci jít domů.“ Trenér to nepochopil a byl na mě nasranej. Jenže to má pokračování! Když jsme se Sigmou za pět let nato vykopali ligu, přišel Jarda Dočkal, a tím jsem dohrál, protože si vzpomněl, jak jsem už v sedmadvaceti nechtěl hrát ligu.

Trenéra Pospíchala předcházela kontroverzní pověst. Třeba na Bohemce dělal v kabině neustále dusno. Setkal jste se s něčím takovým už v Plzni?

Rozhodně! Začal třeba na mě: „Petře! Já jsem přece říkal, že před zápasem nesmíte nikam chodit! Jak to, že jsi byl tancovat?!“ Já na něj hledím a povídám: „Cože?! Vždyť já nikde nebyl. Byl jsem doma!“

„Já to jen tak zkoušel,“ řekl on. Je to dobrý, používal jsem to později, když jsem trénoval ve Zlíně. Stejnou scénku jsem sehrál se svým hráčem Standou Dostálem v devadesátém třetím roce.

Proč myslíte, že to dělal?

Aby tam bylo pořád napětí, asi aby kluci byli nasraní a aby jezdili.

Vytvářel třeba i skupinky, aby je poštval proti sobě?

Ne, to určitě ne, mířil na jednotlivce.

Aby nikdo neměl pocit, že je klid.

Přesně tak. Na druhou stranu mě bral, byl jsem, jak už jsem řekl, kapitánem mladých hráčů a v té době bylo typické, že trenéři chtěli, abychom zápas hodnotili i my hráči. Já jsem byl vždycky komunikativní, tak jsem se často hlásil o slovo, což taky bylo dáno i tím, že jsem ještě studoval.

Když jsem si našel výsledky Plzně z těch let, kdy jste tam působil, dohledal jsem, že nejlepším umístěním bylo šesté místo v ročníku 1976/1977, je to tak?

Je to přesně tak. S Plzní se v té době hrávalo skoro o záchranu, spíš ve spodní části tabulky. Na domácím hřišti jsme ale sehráli spoustu krásných utkání a chodilo na nás pětadvacet tisíc diváků. Byl jsem tam spokojený, protože jsem hrával stabilně a za dobu pěti let přišla do týmu navíc i řada dalších skvělých fotbalistů. Jedním z nejlepších hráčů byl Franta Plass, který skončil čtvrtý v anketě *Fotbalista roku*, a chtěla ho i Sparta. Hrál stopera a říkalo se mu český Franz Beckenbauer. Standa Štrunc, který přišel současně se mnou, on z Dukly Praha, byl taky vynikající fotbalista. Navíc to byl velký srandista, hodně jsme se nasmáli. Pepík Čaloun byl výborný gólman. Nechci na nikoho zapomenout. Časem přišel Jarda Hřebík, kterého měl Pospíchal velice rád. S Jardou jsme si taky užili spoustu srandy. Jednou jsme si řekli, že poměříme, kdo má silnější auto, a tak jsme se začali předky aut přetlačovat! Já měl dacií, Jarda golfa. Pepík Čaloun nám to odstartoval, šli jsme do sebe a skončilo to pomačkanými plechy. Nebo Jarda jednou vymyslel další nesku-

tečnou věc. V tehdejší Škodovce přes den pracovalo přes čtyřicet tisíc zaměstnanců. Jeli jsme s Jardou do Škody pro výplaty, když zrovna lidi vycházeli z fabriky. Před ní byla velká křižovatka, na které – zrovna když svítila zelená – Jarda zastavil a šel mi kopat do auta, plival na mě a dělali jsme, že se hádáme. Lidi troubili a my, když blikla oranžová, jsme skočili do aut a vyletěli pryč. (*chechtá se*) Jarda ale přišel až za trenéra Pospíchala, a tak jsme spolu byli v Plzni jen jeden rok. Ještě víc jsme se sblížili až později, už jako trenéři. V Plzni jsem taky hodně kamarádil s Láďou Fojtíkem a Pepou Kříbalou, který se později bohužel utopil na soustředění v Rakousku.

Tomáš Pospíchal úplně miloval reprezentanta Honzu Bergera. Jednou povídá: „Honza Berger, ten běhá! Toho by nepředběhl nikdo.“ Já to poslouchám a říkám: „Jak nikdo? Tréno, ať si dá se mnou čtyři sta metrů. Na tři kilometry ho nepředběhnu, ale na čtyřstovce to už jo.“ Pospíchal se začal smát, až se za břicho popadal: „Petře, ty ses zbláznil! Honzu Bergera porazit!“

„Co porazit! Já ho porazím a ještě do cíle doběhnu pozpátku!“ Celá kabina se smála a hned vznikla sázková kancelář. Každý dal do klobouku padesát korun a všichni sázeli na Honzu. Jediný Jarda Hřebík poznamenal, že John vyhraje.

Závod odstartoval, tři sta metrů jsem byl za ním a pak jsem prodloužil krok, jak to dělají sprinteři, předběhl jsem ho a posledních patnáct metrů jsem se otočil a doběhl pozpátku. Pospíchal byl nasranej a málem mě vyhodil z tréninku. Byl přesvědčen, že z něj dělám blbce a že špatně trénuju, když dokážu takto zaběhnout

čtyřstovku. Na tréninku jsem asi nevypadal tak dobře, takže si do té doby myslel, že jsem pomalejš. Jinak byl ale Honza Berger pan Fotbalista. Na něj jsem v životě neměl.

Vy říkáte, že jste se nikdy žádného trenéra nebál, dokonce ani Pospíchala?

Ne, nikdy.

Ovšem asi byli i takoví hráči, kteří z něj měli respekt.

Všichni se ho báli. A Jardy Dočkala tady v Olomouci taky. Když jsem byl drzej, dostal jsem taky za uši. Vždy jsem chtěl být persona a mluvil jsem jim do toho. Oni sami mě už potom tak brali. Nikdo třeba nic neříkal, tak na mě trenér ukázal se slovy: „Petře, co ty na to říkáš?“

Mluvil jste trenérům třeba do sestavy?

To ne, to v žádném případě! Měl jsem ze školy určité znalosti jak z psychologie, tak třeba i z pedagogiky. Učil mě například profesor Dovalil, tatínek současného trenéra Jakuba Dovalila, nebo pan docent Vaněk, což byly tehdy obrovské persony. Měl jsem i svůj názor na tréninkové metody. Když jsme běhali sto stovek, říkal jsem, že to je nesmysl. S běháním s vestami plnými broků na zádech jsem taky nesouhlasil. Samozřejmě že jsem s tím v té době nemohl nic dělat a nakonec jsem musel poslechnout. Trenérů tehdy bylo málo a zvlášť ti ze starší školy si jeli své metody. Modernější trenéři přišli až později.

Vy jste v Plzni hrával jak v útoku, tak v záloze?

Přesně tak. Dokonce jsem si zahrál i na stoperu. Když ještě odbočím ke Spartě, tehdy se hrávalo v rozestavení 4–2–4, a když jsem jednou hrál proti Feyenoordu Rotterdam, spolu s Pepíkem Pešicem, tak jsem se balonu během zápasu dotkl jen zřídka. Když jsem v tomto rozestavení hrál pravou nebo levou spojku, třeba v zápase s Bilbaem mi to šlo. V Plzni už se hrálo 4–3–3 a tam už jsem hrával hodně právě ve tříčlenné záloze. Při zápase v Žilině jsem hrál stopera a noviny tehdy napsaly, že Petr Uličný hrál výborně a uhlídal skvělého Slezáka, což byl jejich vynikající útočník.

Víc vás to ale asi táhlo do útoku.

Určitě. Bylo to i tím, že jsem byl rychlý a technicky docela zdatný. Mou nevýhodou bylo to, že jsem se bál chodit do soubojů, bál jsem se srážek. Neuměl jsem udělat skluz. Díky tomu, že jsem v Kroměříži vyrůstal na škváře, tak mě nikdo nenaučil skluzu. Nenáviděl jsem hráče, kteří to uměli a skluzem tě sestřelili. Proto jsem někdy na hřišti působil až bojácně. Neřešil jsem to ale tak jak nedávno Luis Suárez, který kousnul protihráče do ramene. Spíš jsem třeba borce kopnul do prdele. Toho jsem se zase nebál. *(směje se)*

Na jaký zápas v dresu Plzně nejčastěji vzpomínáte?

Zajímavý zápas byl ten, ve kterém jsme se Standou Štruncem potopili Spartu do druhé ligy. (V sezoně 1974/1975 poprvé v historii Sparta sestoupila z patnáctého místa do druhé ligy – pozn. aut.) Sparta k nám v předposledním kole přijela, já jsem dal jeden gól,